

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „ENDURANCE” dla towarów i usług z klas 35 i 37 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 6419824

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: druga strona postępowania przed Izłą Odwoławczą

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny wspólnotowy znak towarowy nr 5819149 i oznaczenie w kolorze dla towarów z klasy 12

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania i częściowe uwzględnienie żądania wnoszącego sprzeciw zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 216/96 ⁽¹⁾ i w konsekwencji częściowe odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie uznała, iż istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 216/96 z dnia 5 lutego 1996 r. ustanawiające regulamin wewnętrzny izb odwoławczych Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 2082/2004 z dnia 6 grudnia 2004

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2011 r. — ClientEarth przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-111/11)

(2011/C 130/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat P. Kirch)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie naruszenia przez Komisję Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska („konwencji z Aarhus”);
- stwierdzenie naruszenia przez Komisję rozporządzenia nr 1367/2006 ⁽¹⁾;
- stwierdzenie naruszenia przez Komisję rozporządzenia nr 1049/2001 ⁽²⁾;
- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji odmownej, w rozumieniu art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001,

ponieważ w wymaganym terminie Komisja nie odpowiedziała na wniosek potwierdzający skarżącą i tym samym odmówiła udostępnienia żądanych dokumentów, oraz

- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swojej skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez zaskarżoną decyzją art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ w wymaganym terminie Komisja nie odpowiedziała na wniosek potwierdzający skarżącą, bez podania szczegółowych powodów takiego postępowania.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez zaskarżoną decyzją art. 4 ust. 1, 2 i 4 konwencji z Aarhus, ponieważ Komisja nie udzieliła skarżącej dostępu do żądanych badań kontroli zgodności i planów działań wdrożeniowych, bez podania szczegółowych powodów takiego postępowania. Zaskarżona decyzja narusza również art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006, ponieważ Komisja nie przyjęła wykładni zawężającej wyjątków przewidzianych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia przez zaskarżoną decyzją art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1367/2006, ponieważ Komisja nie rozpowszechniła żądanych informacji w swoich rejestrach.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia przez zaskarżoną decyzją art. 7 rozporządzenia nr 1367/2006, ponieważ Komisja nie poinformowała skarżącą, do której Dyrekcji Generalnej należy zwrócić się w celu uzyskania dostępu do dokumentów dotyczących dyrektyw 1998/81/WE ⁽³⁾ i 2001/18/WE ⁽⁴⁾, ani nie przekazała jej wniosku właściwej Dyrekcji Generalnej.
- 5) Zarzut piąty dotyczy naruszenia przez zaskarżoną decyzją art. 4 ust. 2 tiret trzeci rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ Komisja nie udzieliła skarżącej dostępu do żądanych badań kontroli zgodności i planów działań wdrożeniowych. Zdaniem skarżącej ujawnienie tych dokumentów nie zagrażało ochronie celu kontroli przewidzianej w art. 4 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia ani nie uniemożliwiało prawidłowego przebiegu ewentualnych postępowań w sprawach o uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego prowadzonych na podstawie art. 258 TFUE. Skarżąca wskazuje ponadto, że zaskarżona decyzja narusza art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2009, ponieważ Komisja nie udzieliła częściowego dostępu do żądanych dokumentów.
- 6) Zarzut szósty dotyczy naruszenia przez zaskarżoną decyzją art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001. Zdaniem skarżącej ujawnienie żądanych dokumentów nie stanowiło poważnego zagrożenia dla procesu decyzyjnego Komisji.

7) Zarzut siódmy dotyczy naruszenia przez zaskarżoną decyzję art. 4 ust. 2 in fine i art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ Komisja nie stwierdziła, czy istniał nadrzędny interes publiczny uzasadniający ujawnienie żądanych dokumentów i nie podała szczegółowego uzasadnienia takiej odmowy.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13)
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43)
- (³) Dyrektywa Rady 98/81/WE z dnia 26 października 1998 r. zmieniająca dyrektywę 90/219/EWG w sprawie ograniczonego stosowania mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie (Dz.U. L 330, s. 13)
- (⁴) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylająca dyrektywę Rady 90/220/EWG — Oświadczenie Komisji (Dz.U. L 106, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2011 r. — Attey przeciwko Radzie

(Sprawa T-118/11)

(2011/C 130/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Philipp Attey (Abidżan, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciel: adwokat J.C. Tchikaya)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/18/WPZiB z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany decyzji Rady 2010/656/WPZiB przedłużającej obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej i rozporządzenia Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 560/2005 nakładającego określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej w zakresie, w jakim dotyczą one strony skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie, ze względu na to, że środki ograniczające podjęte wobec strony skarżącej z uzasadnieniem, iż utrudnia ona proces pokoju i pojednania w Wybrzeżu Kości Słoniowej i odmawia uznania wyniku wyborów prezydenckich, opierają się na okoliczności, że strona pozwana niesłusznie uznała, że prezydentem Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej został wybrany

A. Ouattara, podczas gdy to L. Gbagbo został ogłoszony prezydentem przez radę konstytucyjną;

- 2) Zarzut drugi dotyczący nadużycia władzy, ze względu na to, że zaskarżone akty: (i) dążą do celu innego niż cel określony w art. 21 TUE, czyli wspierania w pozostałych krajach świata demokracji i państwa prawa, gdyż L. Gbagbo został ogłoszony prezydentem Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej w sposób demokratyczny, oraz (ii) naruszają Kartę Narodów Zjednoczonych, której poszanowanie Unia wspiera, gdyż strona pozwana naruszyła zasadę nieingerencji w wewnętrzne sprawy danego państwa;
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 215 ust. 3 TFUE, ze względu na to, że zaskarżone akty nie zawierają żadnych gwarancji prawnych;
- 4) Czwarty zarzut dotyczący naruszenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej
  - w zakresie, w jakim zostało naruszone przysługujące stronie skarżącej prawo do obrony ze względu na to, że strona pozwana nie powiadomiła o zarzucanych stronie skarżącej okolicznościach, uniemożliwiając w ten sposób skuteczne przedstawienie jej punktu widzenia w tym względzie, i
  - w zakresie, w jakim naruszono prawo własności strony skarżącej, i to w sposób nieproporcjonalny.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2011 r. — Gbagbo przeciwko Radzie

(Sprawa T-119/11)

(2011/C 130/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Simone Gbagbo (Abidżan, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciel: adwokat J.C. Tchikaya)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/18/WPZiB z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany decyzji Rady 2010/656/WPZiB przedłużającej obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej i rozporządzenia Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 560/2005 nakładającego określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej w zakresie, w jakim dotyczą one strony skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty przytoczone przez stronę skarżącą są co do istoty identyczne z przytoczonymi w sprawie T-118/11 Attey przeciwko Radzie lub podobne do nich.